

Äänitorvi

3/2023

Sivu luettelo

-Pää kirjoitus

-Talon hanat

-Murheiden mersu

Heipähei kerholaiset ja muun maan kulkijat!

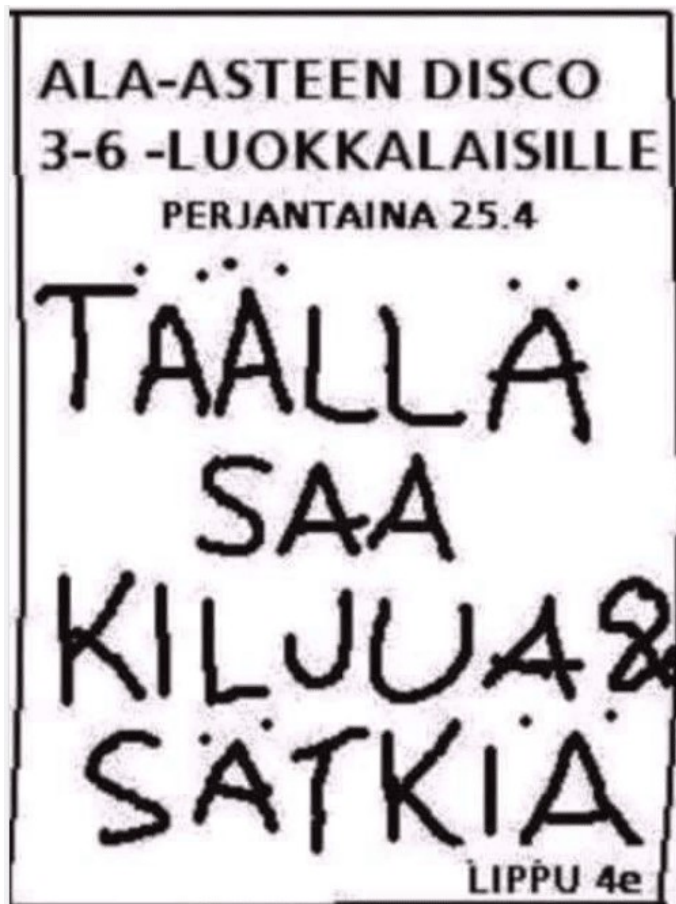
Joulu alkaa lähestymään ja vaikka takkujoulut ja sitä myötä viratkin ovat vaihtuneet, niin on minun siltikin suoritettava velvollisuuteni tämän vuoden sivutorvena tuottaa ulos tämä lehti. Lehdenhän tuotanto kuitenkin alkoi jo ennen orientaatioviikkoa, jolloin suunniteltiin valheita uusien hallitus- ja toimarilaisten saamiseksi, mutta nämä ideathan menivät niin sanotusti päin mäntyä. Toki nähtävää on, että hallitus uusiutui jopa 80%, joten tavoitteisiin päästiin ainakin osittain mitään tekemättä. Mutta sen enempää esipuheita antamatta, että te hyvät ihmiset ehditte vielä talven liukkaalle ajelemaan voidaan katsoa mitä muita kirjoituksia olen tänne saanut koottua.

-Oheistollo

TALON HANAT

OLIHAN SIITÄ PÄÄSSYT JO KULUMAAN LÄHES KAKSI VUOTTA, KUN NUO TALON HANAT VIIMEKSI TOIMIVAT. JÄ EI NYT EI PUHUTA VESIHANOISTA VAAN NIMENOMAAN "TALON VETTÄ" VIRTAAVISTA HANOISTA. MUTTA KAIKKIEN ILOKSI JA ONNEKSI NUO HANAT KUITENKIN PULPPUSIVAT TAAS JUOTAVAA TÄMÄN VUODEN TAKKUJOULUISSA. VAIKKA TÄMÄ JANOJUOMA MONIA ENSISILMÄYKSELLÄ ARVELUTTI, NIIN SILTI SE LOPULTA MONELLE MAISTUIKIN. MAISTUI JOPA NIIN HYVIN, ETTÄ HANAT OVAT TAAS TYHJENNEET JA KERHOLAISET JANOISIN SUIN ODOTTELEVAT, JOS JOSKUS SAISI TAAS TÄYDENNYSTÄ.

-JANOJUOMIEN YSTÄVÄ-

Murheiden mersu

Kaikki alkoi maanantaina 6.11. kun bongasin huutokaupasta erään hopeanuolen. Kyseessä oli siis C209-korinen CLK 320 tomaatilla ja Avantgarde-varustelulla.

Ensisilmäyksestä kuviin asti oli selvää, ettei tämä ollut mikään museoyksilö: ruostetta löytyi vähän joka kulmasta, vakiovanteet oli maalattu huomattavan huonolla menestyksellä mustaksi, takavalot ja sisävalo oli vaihdettu mauttomiin ledeihin ja takaikkunoita koristivat jonnekalvot.

Ajattelin kuitenkin, että tämä on juuri se mitä etsin: halpa ja elämää nähnyt yksilö, mutta tarpeeksi tehokkaalla koneella ja pitkällä leimalla. Tämä olisi täydellinen työkalu lumikeleistä nauttimiseen ilman huolia auton rikkomisesta.

Lopultahan toki kaikki on kiinni hinnasta, etenkin huutokaupassa. Asetuinkin siis tiistaina sitsipöydästä käsin seuraamaan tilannetta: karkaisiko homma käsistä vai voisiko tämän oikeasti ostaa? Tulos (kuten jo kenties tiedätte): Voittava huuto 1590€, huutajana allekirjoittanut.

Keskiviikon krapulaa ja ostosta sulateltuamme lähdimme hyvän ystäväni Hamsterin kanssa hakemaan kyseistä kaunotarta, mistä muualtakaan kuin Suomen elinvoimaisimmalta kunnalta, Kauhavalta. Aamujunaan herääminen ei suinkaan latistanut olotilaamme, päinvastoin, meininki oli melkein hilpeää.

Kauhavan juna-asemalle päästyämme päivän todellisuus alkoi kuitenkin valjeta meille: autolle oli matkaa 20km, ja seuraava bussi oikeaan suuntaan lähtisi kahden tunnin kuluttua. Lidlin paistopisteellä hieman todellisuutta sulateltuamme päätimme lähteä katsomaan Kauhavan suurinta nähtävyyttä: Tokmannia.

Käytettyämme huomattavan pitkän ajan A-tarralapulle nauramiseen ja pinkkien työkalujen etsimiseen, oli aika hypätä bussiin. Tuon bussimatkan jälkeen HSL:n hinnat alkoivat kuulostaa melkein järkeviltä: paikallinen opiskelijalippu maksoi 5,90€. Tämä kipu hälveni kuitenkin nopeasti kun lopulta löysimme auton luokse; onhan C209 kuitenkin kenties kaunein malli mitä MB on valmistanut.

Ensivaikutelma oli odotuksien mukainen: muutama kolhu enemmän kuin mitä kuvissa näkyi, mutta ei mitään vakavaa. Vakioputkiston olemassaolosta olin jopa huomattavan iloinen.

Hymy alkoi kuitenkin hälvetä äkkiä. Kontin avatessa (joka ei muuten avautunut luukusta käsin) löysimme alkuperäisten takavalojen polttimokannat, edelleen kytkettyinä. Noh, esteettisiä ongelmia ehtisi ihmetellä myöhemminkin.

Ajamaan lähtiessä ensimmäisen kysymysmerkin nostatti jarrupoljiin: paikoillaan poljettaessa ihanan pehmeän tuntuaisessa polkimessa olikin arviolta 4cm välystä ennen kuin jarrut tekivät mitään. Myöskään vaihteiston toiminta ei

sataprosenttisesti vakuuttanut: muuntimen lukon päällekytkeytyminen muistutti kokemuksena lekaniskua selkään.

Mutta ei se mitään, eiköhän se lämmentyään parane. Mikä ei ainakaan parantunut oli mittariston taustavalo: vain itse neulat olivat valaistuja, teki valokatkaisijalla sitten mitä hyvänsä.

Lämmentyään ei myöskään parantunut ohjaustehostin, joka lopetti yhteistyön noin 50km myöhemmin. Mäh, sitäkin ehtisi ihmetellä myöhemmin.

Akuutti herätys todellisuuteen saatiin kuitenkin vain hetkeä myöhemmin, kun autosta hävisi kokonaan tehot. Vaikka kuinka yritin poljinra painella, ei elon merkkejä enää löytynyt. Näin mersu sammui noin 5km etelään Seinäjoelta, maantien varteen.

Ei kai siinä, ajattelin. Ei muuta kuin varoituskolmio tien pieleen ja diagnosimaan. Mersulla oli kuitenkin vielä yksi ässä hihassaan; kontti ei enää tahtonut sulkeutua.

Tässä kohtaa epätoivo alkoi todella iskeä. Oli kylmä, eikä mukana ollut käytännössä mitään työkaluja, eli nopeasti konetilaan vilkaistuamme oli todettava että mersu on hinattava pois. Mihinkö? No Motonetin pihaan tietysti.

Vaikka tätä ei hetkessä osannutkaan arvostaa, on jälkikäteen lausuttava kiitokset niin hinurikuskille kuin motomaatin työntekijällekkin. Ensimmäisen anekdootit auttoivat murtunutta miestä siirtymään eteenpäin, ja avuliaan maattilaisen kanssa saimme alustavan diagnoosin: koneelle ei tullut bensaa, vaikka pumpulle tuli sähköä.

Tämän todettuamme oli melkein huojentavaa lyödä hanskat tiskiinkin ja ostaa junaliput: ilman osia ei mitään olisi kuitenkaan tehtävissä.

Ennen junan saapumista oli kuitenkin (luonnollisesti) käytävä pizzalla. Samalla tietysti edelleen hermostunut uunituore mersumies alkoi pohtimaan kauppaehtoja; huutokaupassahan kuitenkin sovelletaan kuluttajansuojalakeja.

Ja toden totta, tämä pitää paikkansa. Tietysti, on täysin oletettavissa että 400tkm ajatussa tuontiautossa on vikoja. Tällä ei kuitenkaan ole juuri merkitystä, sillä nettihuutokauppa on tulkittavissa etäkaupaksi, ja näinollen laki sanelee kaikille tuotteille 14 päivän palautusoikeuden. Hyvä, tätä tulisimmekin soveltamaan.

Vaan eipä ollutkaan. Ehtoihin on myös kirjattu, että tuote on palautettava ostajan kululla "kohtuullisen matkan päähän". Valitettavasti kohtuullisen matkan enimmäispituus on määritelty hakumatkana ostajan kotiosoitteesta, ja näinollen ainoa palautuspaikka mitä huutokaupat.com suostui tarjoamaan oli Vantaalla. Öh. Todella ikävää, mutta periaatteessa tehtävissä.

Samassa sähköpostissa tuli kuitenkin myös toinen pommi: huutokaupat.com suostuisi palauttamaan 300 euroa, jos pitäisinkin Mersun. Tietäen, että tuolla rahalla saisi ostettua kaikki oleelliset varaosat, oli tarjous liian houkutteleva. Mersu olisi sittenkin haettava kotiin.

Pari viikkoa myöhemmin sattui sopiva tilaisuus: KoRKin vujuille oltiin menossa autolla. Lastasimmekin siis luotto-Mazdan täyteen työkaluja, ja lähdimme heti silliksen annit nautittuamme kohti Seinäjokea, tällä kertaa mukanaamme eräs nimeltämainitseminen päätoimittaja sekä manselainen mersuguru.

Jos ensimmäinen reissu tuntui hetkessä raskaalta, ei se ollut mitään toiseen verrattuna. Sillispäivänä pakkasta oli 20 astetta, ja melkoilla jokainen elementti taisteli meitä vastaan. Mersun akku oli useiden käynnistysyritysten tuloksena kyykännyt, joten ovia ei saanut auki. Täten asennus oli aloitettava konetilaan murtautumisella (joka onneksi mersussa onnistuu vasenta etusisälökaria raottamalla ja konepellin vaijereita kiskaisemalla).

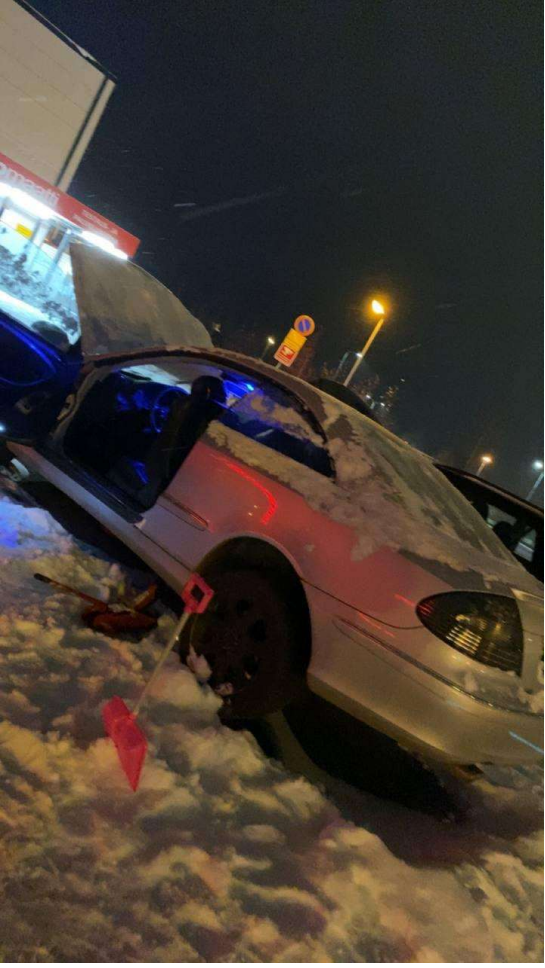
Apuvirran turvin ovet sai kuin saikin auki, kunhan varashälytin saatiin hiljennettyä. Nyt pääsisimme itse pihvin, eli pumpun vaihdon kimppuun. Kunnollisina asentajina päätimme kuitenkin vielä testata pumpun toimintaa, ensin kuuntelemalla ja sitten letkut irti kiskomalla. Kaikkien yllätykseksi (ja pettymykseksi) pumppu toimi kuin toimikin. Tämä tarkoittaisi siis, että ongelma olisi suodattimessa, johon päästäkseen meidän pitäisi nostaa auto. Noh, ei se mitään.

Kyllä se mitään. Jo suodattimen paikantaminen sisälokarin ja pohjapanssarin takaa vei yli tunnin aikaamme. Tässä välissä lienee syytä muistuttaa, että ulkona oli edelleen pakkasta, ja työrytmimme oli noin 10min asentamista, jota seurasi 20min Mazdassa lämmittelyä.

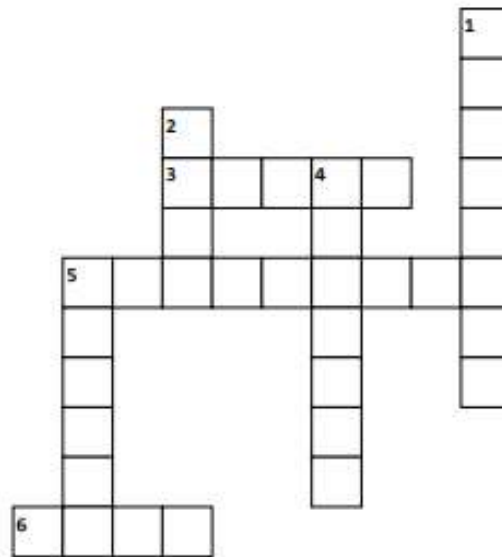
Suodattimen löytymistä seurasi sekä huojennus että vitutus. Suodatin on nimittäin piilotettu tankin taakse, käytännössä takavasemman kulman tukivarsien väliin. Rohkeasti (mutta hitaasti) aloimmekin kiskoa letkuja ja kiinnikkeitä irti suodattimesta.

Hiilikanisterin letku lähti melko äkkiä, kenties antaen turhaa toivoa. Moottorin letku vastusteli niinkin kovaa että päätimme ensin avata suodattimen kiinnikkeen; ehkä näin saisi lisää tilaa. Tila ei kuitenkaan auttanut: kun letku lopulta lähti, se lähti irti väärästä päästä, paljastaen ruosteisen jatkoliittimen, ja vuotaen bensaa kaikkialle. Tietysti oletimme suodattimessa olevan bensaa, mutta mitä emme osanneet odottaa oli se, kuinka hyvin roikkuva suodatin toimii lappona, jopa pumpun läpi vetäessään. Valutimme surutta maahan noin 15 litraa bensiiniä ennen kuin älysimme mistä on kyse.

Bensiinin menetys oli kuitenkin huolistamme pienin. Väärästä päästä irronnut letku tarkoitti, ettemme tienneet mihin se kuuluisi kiinnittää. Lisäksi "lappo-suodatin" oli todistanut tukkeutuneen suodattimen teorian vääräksi. Oli tullut taas kerran aika lähteä kotiin ilman Mersua.

Ristisana palapeli

Across

3. Palaa/hajoaa silloin tällöin
5. On puuttunut jo monta wappua
6. Auto, josta ei pääse eroon vaikka pilkkahintaan myisi

Down

1. Takahuoneen kaiuttimet
2. Kaikista autoista loppujen lopuksi
4. Hiacesta seuraava
5. Talviauto